

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: A. K.,** zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem nám. 28. října 17, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2004, č. j. 55 Az 500/2003 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 9. 1. 2003, č. j. U - 885/VL - 07 - P01 - 2000, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, jíž napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Žalobce namítl porušení ust. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neboť podle jeho mínění se žalovaný správní orgán žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 33 odst. 2 správního řádu, neboť žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu a ke způsobu zjištění, popřípadě navrhnout doplnění, § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 47 odst. 3 správního řádu, kdy odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobce dále namítá nezákonnost rozhodnutí, protože mu nebyl udělen azyl ve smyslu ust. § 12 a § 14 zákona o azylu, a má za to, že splňuje podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. V doplnění žaloby pak žalobce rozšířil žalobní body o ust. § 3 odst. 1 věta první a § 3 odst. 3 věta první správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v řízení v souladu s ust. § 27 zákona o azylu a ve věci nebylo rozhodnuto ve lhůtě do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Dále namítl porušení ust. § 47 odst. 5 správního řádu, neboť doručené vyhotovení správního rozhodnutí nebylo opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby. Dále žalobce opakovaně namítl porušení ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, tedy že správní orgán při svém rozhodování spolehlivě nezjistil skutečný stav věci, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že matka žalobce se svým druhým synem se do země původu vrátila, žalobce však tvrdí, že jeho matka, která po určitou dobu pobývala na území České republiky jako žadatelka o azyl, se do země původu skutečně vrátila, avšak nikoliv s bratrem žalobce, ale sama.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 55 Az 500/2003 - 50 ze dne 20. 4. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 28. 5. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 21. 5. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Brně dne 28. 5. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že Krajským soudem v Brně byla nesprávně posouzena právní otázka týkající se aplikace citovaných ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nedodržení lhůty pro vypracování rozhodnutí a povinnosti správního orgánu informovat účastníka řízení bez zbytečného odkladu o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť se jedná pouze o lhůty pořádkové. Dále stěžovatel výslovně uplatňuje důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

a namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu správním orgánem ve správním řízení. Stěžovatel se domnívá, že mu měl být udělen azyl, případně na něj měla být minimálně vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Vzhledem k uvedenému, s odkazem na správní spis, považuje kasační stížnost za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Stěžovatelem uváděné osobní důvody, kdy byl nucen odejít ze země původu jako nezletilý kvůli pronásledování jeho babičky, jež vypracovávala znalecké posudky z oboru psychiatrie v případech spáchaných trestných činů a jež byly určeny pro milici, KGB, TAI, kriminální službu atd., a kvůli pronásledování otce, jenž ze strachu před bandity vstoupil do vachábitské organizace a chtěl stěžovatele i jeho bratra odvést k sobě, nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rovněž námitku stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, nelze přijmout, neboť na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

Se stěžejními dvěma námitkami stěžovatele, které se týkaly nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřiměřeně dlouhé doby rozhodování správního orgánu, se již rozsáhlým způsobem vypořádal Krajský soud v Brně v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu s tím, že správní orgán neporušil uváděná příslušná ustanovení správního řádu. Rovněž námitku, že nebyla správním orgánem dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí a že stěžovatel nebyl o prodloužení lhůty bez zbytečného odkladu informován, nelze přijmout. Námitka je irelevantní, neboť uvedené lhůty nejsou lhůtami zákonnými, nýbrž mají charakter lhůt pořádkových. O prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí byl stěžovatel vždy řádně písemně vyrozuměn, tuto skutečnost nezpochybňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 500/2003 - 60 ze dne 3. 6. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).

Protože v dané věci nebyly provedeny ustanovenou advokátkou žádné úkony, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu